

Sygn. akt IV CSK 331/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa M. G.
przeciwko E. G.
o ustanowienie rozdzielności majątkowej małżeńskiej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 7 lipca 2014 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwana E. G. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sąd Okręgowego w L. z dnia 7 lipca 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Mając na względzie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że pozwana nie wykazała, aby istniała potrzeba wykładni przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga sprecyzowania tych przepisów, oraz wskazania, na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Ponadto, ze względu na publiczne cele jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, niepublikowane). Wymagań tych nie spełniła skarżąca, wskazując na

potrzebę wykładni art. 52 § 2 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (tekst. jedn. Dz.U. 2015 r. poz. 583 ze zm.). Dokonując tej oceny, Sąd Najwyższy miał przy tym na uwadze, że podnoszona przez skarżącą dla uzasadnienia istnienia przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania kwestia możliwości ustanowienia rozdzielności majątkowej z datą wcześniejszą także po uprawomocnieniu się wyroku rozwiązującego małżeństwo została w dostatecznym stopniu wyjaśniona w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. uchwały z dnia 5 listopada 1993 r., III CZP 151/93, nie publ., z dnia 14 kwietnia 1994 r., III CZP 44/94, OSNC 1994, nr 10, poz. 190 oraz wyrok z dnia 11 grudnia 2008 r., II CSK 371/08, nie publ.).

Brak jest także podstaw do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ma to miejsce wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia. Wskazać przy tym należy, że o braku przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. świadczy także to, że skarga kasacyjna oparta jest w znacznym stopniu na niedopuszczalnym w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.) zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., w ramach którego skarżąca zmierza do podważenia oceny dowodów Sądu drugiej instancji i dokonanych na jej podstawie ustaleń faktycznych.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw